

[Aksel Larsen.]

var blevet til noget, hvis man havde grebet ind mod Læge Gundtoft med de Anklager, Amtslægen nu bagefter kommer og rejser, og det saa var blevet bevist, at disse Anklager var rigtige, hvilket ikke er bevist. Men Protesten er rejst, fordi Læge Gundtoft paa dette Grundlag, Svangerskabsafbrydelsen, er blevet idømt den uforholdsmæssigt strenge Straf.

Ministeren sagde, at jeg i min Motivering for Forespørgselen havde kaldt Straffen uforstaaelig haard. Det er ikke rigtigt. Jeg sagde, at den forekom Offentligheden uforstaaeligt haard, og derfor rejstes den offentlige Kampagne mod Dommen. Det er jo nemlig saaledes, at Ministeren og Ministerens paa dette Omraade nære politiske Meningsfæller her i Tinget og andetsteds har een Opfattelse af, hvorledes Svangerskabslovgivningen bør være, medens største Parten af Ministerens Parti og største Parten af det radikale Parti har en anden Opfattelse. At disse Partier saa her inde i Tinget bøjer sig for den saakaldte offentlige — konservative — Morals Tryk og for Justitsministerens Mening, det er en anden Sag.

Naturligvis var Protestbevægelsen mod Dommen over Læge Gundtoft ogsaa at opfatte som en Meningstilkendegivelse angaaende det Lovforslag, der ligger i Udvalg her i Tinget. Jeg tager ikke fejl, naar jeg siger, at det er dette, der har irriteret Ministeren saa kolossalt. Ministeren har aldrig før optraadt med Pegefinger eller Spanskør, naar der i Offentligheden har gjort sig afvigende Meninger gældende om en Retskendelse. I denne Sag gjorde Ministeren det, fordi han følte denne Protset mod Dommen som en Opposition mod det Lovforslag, han selv anser for Indbegrebet af al Viden og Visdom her i Verden. Dette gør imidlertid Ministerens Handlemaade saa meget mindre berettiget. Efter det passerede er det givet, at hvis den socialdemokratiske Ordfører staar op her og udtrykker sin Tro paa, at Ministeren ikke i denne Sag har handlet i Ophidselse, saa bliver han den eneste, der gør det — alle andre er klare over, hvorledes det forholder sig.

Ministeren fastslog i sine indledende almindelige og med stor Styrke fremførte Betragtninger, at selv om man optræder mandigt og moralsk o. s. v., skal det formelle dog ogsaa være i Orden. Dette, at Ministeren har faaet Brev fra en udenrigsministeriel Embedsmand, der er bosat i Udlandet, og hvis Navn hemmeligholdes for Tinget, er ikke tilstrækkeligt til at give

Ministeren lovmæssig Bemyndigelse. Det er heller ikke nok, siger Ministeren, selv om man har et parlamentarisk Flertal, der er villigt til i givet Fald at godkende ens Handlemaade. Nej, det lovmæssige, juridiske Grundlag skal være der, før man handler, saa der ingen Tvivl er om det.

Saa udsendte Ministeren Redegørelsen. Ministeren fandt sig ikke beføjet til at læse Korrektur paa Rigsadvokatens Redegørelse, som han dog alene tager det fulde Ansvar for. Ja, saa synes jeg, at Ministeren skal lade være med at skyde Rigsadvokaten frem for sig, saa synes jeg, han skal lade være med at sige: Jeg fandt mig ikke beføjet til at læse Korrektur paa Rigsadvokatens Materiale. Det havde Ministeren jo Ret til, det blev jo udsendt til Pressen under Ministerens Ansvar. Ja, siger Ministeren, men det blev udsendt til den ansvarlige Presse, og den havde ingenlunde Pligt til at offentliggøre det i sin Helhed.

Undskyld, kan vi nu vente, at der fra det offentliges Side rejses Sag mod de Blade, som har haft den Frækhed at offentliggøre Ministerens Redegørelse i dens Ordlyd? Den nuværende Justitsminister er vist den eneste Person her i dette Land, fra hvem man ikke havde ventet en Bebrejdelse til Bladene, fordi de har tilladt sig at offentliggøre hans Henvendelse i dens Ordlyd. Man vilde, og med Rette, have ventet, at Ministeren, hvis man undertrykte Dele af den, var kommet med sine strenge, formanende Ord til den illoyale Presse, der intet andet spekulerer paa end at injurere og genere Justitsministeren personlig.

Justitsministeren udsendte ikke sin Redegørelse til Pressen med Vedtegning: „til Redaktørens Information“, men udsendte den som offentlig gennem Ritzaus Bureau, og det er Coutume her i Landet — Justitsministeren ved det af aargammel Praksis —, at den Slags Redegørelser offentliggøres i deres Ordlyd.

Nu tager Ministeren til Indtægt for sig, at der er visse Blade, som har undertrykt en Del af Redegørelsen, og disse Blade har ikke deltaget i den almindelige Kampagne mod Ministeren paa Grund af disse Ord om, hvorledes og under hvilke Omstændigheder Samlejerne foregik. Ministeren tager de Blade til Indtægt, der har givet ham en moralsk Lussing ved at udøve Censur over for hans litterære Produkt. Ministeren maa dog ellers være vidende om, at de Blade, som for deres Læsere har hemmeligholdt